

Allt det här hände när jag bodde i Högsbo

Jag föddes 1955 på Riksdalersgatan 22. 1969 flyttade jag till Riksdalersgatan 52 som låg intill Flatås. Närmaste spårvagnshållplats var Lantmilsgatan.

Låg- och mellanstadiet minns jag som en idyllisk period. Jag gick på Högsboskolan. Det var en grönskande oas där jag tror att nästan alla trivdes. Jag hade en lycklig uppväxt. Men jag kände ändå inte att jag ingick i det som var normen genom att jag växte upp med min mormor och morfar. Det var min familj och jag kallade dem för mamma och pappa. Det normativa blev väldigt tydligt när man i skolan skulle berätta om sin familj. Eftersom min mamma var väldigt ung och framgångsrik och gjorde många spännande saker så fanns det ändå en stolhet inom mig. Allt detta förändrades dock under högstadiet på Kungsladugårdsskolan.

Vi kom i puberteten och Högsbo var arbetarklass.

Jag sökte mig till gängbildningarna i stadsdelen och umgicks med många olika människor på ungdomsgården vid Axel Dahlströms torg, ute på gatorna och hos kompisar. En del personer var ganska destruktiva. Det var mycket brottslighet och sniffning i stadsdelen. Under åren som följde blev det mer och mer. Och jag hade en fot med i många olika gäng.

Det hände oerhört mycket grejor trots att miljön runt Högsbo kändes trygg.

Många körde omkring på stulna motorcyklar och det var riskfyllt eftersom det räckte med att man hängde med något av gängen för att bli inblandad i brottsliga handlingar. Därför var det många människor som det inte gick bra för. Bland annat bodde här en författare som var knappt tio år äldre än oss och som inte hade en helt fläckfri bakgrund. Han umgicks med oss tonåringar och drack öl varje dag. Han var alltid berusad och han körde en liten sportbil.

Det stals också bilar och det fanns ungdomar som körde fulla och blev inblandade i olyckor. Det hände alltså otroligt mycket grejor. En gång blev ett pensionärspar nermejade vid Chapmans torg i Majorna. En av dem avled av skadorna. Ungdomarna smet från olyckan, men blev senare fasttagna av polisen. Vid just det tillfället blev jag tillfrågad om jag ville följa med i bilen innan olyckan ägt rum, men jag hade redan bestämt mig för att det livet inte var bra för mig.

Där fanns ett inskränkt perspektiv och jag ville inte fastna i stadsdelen. Jag tyckte Frölunda var flashigare. Det var kanske ett symboliskt tänk och att Frölunda kom att representera ett större sammanhang. Jag ville vidare men kände mig ganska vilsen.

Ett och ett halvt år efter nian sålde jag min motorcykel och köpte en Ibanez-gitarr. Jag började öva och tog gitarrlektioner. Jag kunde se spårvagnshållplatsen vid Flatås från balkongen. Jag satt ofta och övade på mina skalor och utvecklade kontakter med andra musikintresserade.

Ett av de gamla gängen gick ofta förbi utanför. Dom kom bärande på kassar med öl. Dom hade skaffat ett ställe där dom hängde. Dom bildade senare en mc-klubb. Så när "kompisarna i gänget" kom förbi ville dom att jag

skulle komma ner. När man är arbetarklass sviker man inte gruppen, men jag tackade nej för jag såg att mina övningar skulle leda till något mycket bättre. Det var ett stort steg för mig att inte följa med.

Efter det började allt att rulla. Jag fick kontakt med några kompisar och vi bildade ett bluesband tillsammans. Jag bar förstärkare, högtalare och gitarr till spårvagnen för att åka till replokalen. Till slut kom jag med i ett etablerat band som hette Vikivaki och lämnade Högsbo. Då var jag nitton år och på väg mot ett lyckat liv som musiker.

Tid har förflutit och idag känner jag en stark närvaro när jag får berätta om det här som hände i Högsbo, så många år senare.

Tony Borg